

ANSIGT TIL ANSIGT

EN FILM AF ANNE WIVEL OM TRO, HÅB OG KÆRLIGHED

MERTZ 87

Anne Regitze Wivel.
Digter og filminstruktør.

Uddannet maler på Kunstakademiet 1977 og filminstruktør på Filmskolen 1980.

Har udgivet digtsamlingen **Faste indstillinger**. Gyldendal. 1980.

Film:

Arbejde mod frihed – en film om Vridsløse Statsfængsel, 1980.

Motivation – billeder fra en ungdomsskole (sammen med Arne Bro), 1983. (Det danske Filmakademis Robert-pris, 1984).

Gorilla gorilla, 1984. (Det franske Filminstituts Label-pris, 1984).

De tavse piger, (sammen med Arne Bro), 1985. (Det danske Filmakademis Robert-pris, 1985).

Den lille pige med skøjterne, 1985. (Bodil-nomineret, 1985).

Ansigt til ansigt – en film om tro, håb og kærlighed, 1987. (Bodil-nomineret, 1988. Det danske Filmakademis Robert-pris, 1988).

Vand, færdig 1988.

Alle film er i distribution hos Statens Filmcentral.

Man kan ikke lade være at diskutere med . . .

Af Ole Jensen

Da Anne Wivel fik til opgave at lave en film om folkekirken, spurgte hun bl.a. mig til råds om, hvordan jeg syntes, sådan en opgave skulle gribes an. Vi snakkede længe om det, og jeg ytrede min uforbeholdne mening. Jeg husker, at jeg talte varmt for, at hun måtte ud i de folkekirkelige miljøer, som ofte ligger skævt for den moderne udvikling, på samme måde som en ny omfartsvej om en by skaber underlige hus-bagsider og blindtarme af veje, der engang var dem, trafikken gik ad. Hun måtte opdage de stille i landet, lære deres dybe ærefrygt for fædrenes kirke og kristendom at kende, opdage deres religiøse vaner, sprog og den stemning, de f.eks. går i kirke i. Hun skulle besøge forsamlingshuse og missionshuse, jyske bønder og lollandske købstadsfolk osv.osv.

Hun gjorde vistnok ikke en eneste af de ting, jeg foreslog. Det opdagede jeg, da hun inviterede mig til at se resultatet, og hun fortalte, at hun havde lavet 2 3/4 time med interviews med kandidaterne på Pastoralseminariet. Tak spids, det kunne da ikke være andet end en dødssejler, tænkte jeg. Hvordan skal man i disse TV-tider kunne fastholde folks interesse i så lang tid, blot ved at vise nogle unge teologer, der diskuterer med hinanden og deres lærere? Og så tilmed disse unge – netop nyuddannede i teologi fra universitetet. Dem kender jeg jo. Kender dem fra min tid som professor og som provst. Ved, hvor usikre de er. Ved, hvordan de kommer ud i de folkekirkelige miljøer og for rigtig manges vedkommende er intetanende om, hvad der foregår blandt folk, så de efter få års tjeneste har måttet revidere deres indstilling grundigt for at kunne være præst for de mennesker, de skal leve iblandt. Udviklingen går i Danmark i disse år så foruroligende hurtigt, at yngre mennesker ved meget lidt om, hvordan lidt ældre og gamle mennesker lever og tænker. Og i øvrigt stilles der jo det meget store krav til præster, at de på samme tid skal være gode til at tale med konfirmanderne og de unge og med de ældre. Hvad skulle man dog kunne få at vide om folkekirken

ved at tale med de studerende på Pastoralseminariet, tænkte altså jeg.

Efter få minutter var jeg imidlertid grebet og fascineret af filmen. Og jeg blev ikke spor træt af at kigge i 2 3/4 time. Tværtimod, filmen er så fortættet i klipningen, at dens sekvenser drager tilskueren med ind i det, der tales om. Det er ganske mærkeligt; som oftest sidder man over for et filmlærred i et helt privat mørke, som en der er tilskuer, helt og holdent, til noget, andre gør. Sådan er det ikke her. Man kan simpelthen ikke lade være med at diskutere med. Efter kort tid griber man sig ustandseligt i at ville give sit besyv med. Man bliver helt flov over, at man kan glemme, at de deroppe ikke kan høre ens bemærkninger. Det er, som da man var barn, og vi heppede på helten, fordi vi levede så meget med, at vi ikke kunne skelne mellem en film og f.eks. en fodboldkamp, hvor jo hejningen kan virke ind på forløbet.

Jeg synes, det er rigtigt, at filmen ikke hedder noget med »folkekirke« eller lignende, selvom det er det, den er bestilt til at skulle skildre. Den skildrer det faktisk, den løser den stillede opgave, men gør det ved at vide opgaven ud, så der ikke blot kommer en dokumentation ud af det i en dokumentarfilmrække, men et i sig selv hvilende kunstværk. Det er en film om *en gruppe mennesker*, der har det mærkelige job, at de er eller skal være præster, men som iøvrigt er lige så meget eller lidt »almindelige« mennesker som alle andre. Som typer er de klippet lige ud af den virkelighed, vi allesammen vader rundt i. Der er den velfærdstykke og den nervøst magre, den rare og den skarpe, den meget talende og den generte, den moderne og den gammeldags, den der fremhæver sit udseende, og den der underdriver det, den med for meget kohl og den med for lidt, den der ser drenget/piget ud og den, der ser voksen ud, mens man aner, at de måske ikke uden videre er det, de ser ud som. Og så er der dem, der er midt imellem. Kort: Mennesker med deres sikkerheder og usikkerheder, deres tvivl og angst, men også med deres overbevisninger og tro. Men først og fremmest: helt og holdent virkelige.

Det gælder også *forholdet elev-lærer*. Der afspiller sig indirekte en række kendte varianter af dette forhold. Der er den altid imødekommende lærer, som gør tryk, men som måske ikke altid får sagt de nød-

vendige ubehageligheder til eleven, der jo har krav på at blive gjort opmærksom på sine fejl. Der er ham, der gøgler, og ham, der har en kedelig form uden at være spor kedelig. Der er den præcise og den upræcise, ham der ikke kan tie stille, og ham der i høj grad kan. Og der er ham, der provokerer eleven og gør det så meget, at det hele pludselig bliver farligt, og man aner, at der er gået en hel masse forud, som med ét lader sig ud. Alle vil nikke genkendende, vi tilhører jo et uddannelsessamfund, hvor en stor del af vort liv foregår i elev-lærer-sammenhæng.

Der er også »ideologiske« *spændinger* i lærer-elevforholdet, som indirekte kommer til at afsløre magtforholdet mellem elev og lærer. Blandt eleverne er der således to »fundamentalister«, dvs. folk, som mener, at man skal, og at det kan lade sig gøre at bruge bibelen som en bog, der bestandig kan give anvisninger på, hvad man skal tro, og hvordan man skal handle og leve. Ingen af lærerne er fundamentalister. De er – lidt varierede – udgaver af en moderne dansk universitetsteologi fra 60'erne og 70'erne, en teologi, der fra et fundamentalistisk synspunkt er tilpasset det moderne samfund og dets tænkemåde og moral eller mangel på moral – men som set fra dens egen synsvinkel tager moderniteten alvorligt og går dybt ind på dens præmisser for at kritisere dem indefra. En kendsgerning er det, at lærerne og deres teologi »stritter« mindre end de fundamentalistiske elevers. De bruger ikke som disse de gamle kristne begreber ubeskyttet og ligefremt, synd og skyld og omvendelse, opstandelse og evigt liv. Lærer-teologien forklarer sig, før den bruger de gamle ord, mens de unge fundamentalister kaster sig ud i ordbrugen som bekendelseshandlinger, enten naivt eller med knyttede kæbemuskler, beslutsomt parat til at møde den modsigelse, de er forberedt på skal komme fra lærerne, og som også kommer, undertiden i form af nedgøring.

Anne Wivel har forelsket sig i *de to fundamentalister*, den unge drenge og lidt naive københavnere, der typemæssigt kunne gå lige ind i en rolle i en rockerfilm, og den sammenbidte jyde med den lidt altmodi-

sche frisure. Forelskelsen skyldes et filmisk blik: De er de tydeligste typer, de er dem, der får de mest markante diskussioner i gang. Det hele havde været mere kedeligt, hvis de ikke havde været der. Det har hun ret i. Men dette er alligevel det – eneste – punkt, hvor jeg har en anke at rette mod filmen. Som dokumentation omkring folkekirken vil den give den uindviede et indtryk, som er skævt. Det er *ikke* karakteristisk at møde den fundamentalistiske præstetype. Den er sjælden. Langt oftere vil man møde den pæne, moderne akademiker, som håber på, at sognet kan se, at han/hun er som alle andre, og at kristendommen ikke gør os til underlige fortidstyper i den verden, som vi hører til.

Hvad foregår der egentlig i *undervisningen*, som filmen er klippet sammen over? Ja, der indledes med nogle meget praktiske øvelser i Københavns Domkirke, hvor en præst skal lære de vordende præster de helt elementære greb: Hvordan man døber barnet ved en barnedåb (de bruger en bamse), hvordan man står foran alteret, hvordan man siger velsignelsen – og det skal de sandt at sige øve sig en del mere på! Hvor svært det f.eks. er at slå korsets tegn, uden at det ser helt vanvittigt ud, det får man også et levende indtryk af.

Så er der en række *rollespil*. Læreren sætter to elever til at spille typiske situationer, de vordende præster vil komme i, når de har fået embede. F.eks. en mægling, hvad der fremkalder en intens diskussion om ægteskab og kærlighed, forelskelse og troskab, ikke mindst mellem den moderne lærer og den ikke-moderne fundamentalist. Ingen af dem får sagt det forløsende ord: at troskab og lidenskab nu engang kan komme i konflikt med hinanden, og at der ingen enkel løsning gives på det problem, hverken ved at citere Jesus eller ved at være »frigjort«. Men at samtalen standser uden afklaring, gør den kun så meget bedre egnet som oplæg til drøftelse, når lyset tændes efter filmen.

Et andet eksempel er en samtale mellem *præsten og en mand*, der kommer og fortæller, at *han har kræft*, og at han ikke ved, hvordan han skal få det sagt til sin kone. Det kunne også have været AIDS. Skal præsten trøste ved at bortforklare eller bagatellisere? Skal han/hun gå så

tæt ind, at der opstår en personlig deltagelse i den syges lidelse og smerte, eller er det rigtigst at bevare en slags professionel distance? Hvad er forskellen på det, en psykolog kan yde, og det, en præst kan yde? Skal der forkyndes kristendom i en sådan situation? Skal en samtale om døden føre over i en samtale om det evige liv? Skal præsten skubbe i den retning, eller skal han/hun lytte efter, om det er noget, den anden ønsker? Kan præsten ikke også være for tilbageholdende med at tale kristeligt? En række spørgsmål af denne art rejses og drøftes. Vi ser de vordende præsters tvivlrådighed og egentlig til dels deres læreres med. Og det gør ikke noget. Tværtimod, jeg tror, det vil øge tilliden til kirken at se, hvordan præsterne må slås for at finde ud af, hvad der er det rigtige. Det ligger i sagens natur. Vi er på områder, hvor sandheden ikke kan fastlægges, og hvor alt afhænger af indlevelsesevne, erfaring og skøn, og hvor ingen – heller ikke den bedste – kan undgå at gøre fejl.

Mest fylder i filmen en række samtaler mellem *eleverne og deres to lærere i faget homiletik, prædikenlære*, læren om hvordan man laver og holder en prædiken, eller en begravelsestale eller en bryllupstale. Det foregår ved, at eleverne skriver en prædiken, som lærerne derefter gennemgår og kritiserer, undertiden sønder og sammen. Situationen er på forhånd ladet. Det er for de fleste unge teologer en virkelig vanskelig prøve: Kan jeg det der med at prædike? Kan jeg nok teologi? Kan jeg danne mig en tydelig mening om teksten? Kan jeg få tekstens indhold sat i forhold til det liv, vi lever her og nu? Og kan jeg få det sagt forståeligt og enkelt og alligevel fængslende og personligt? Kravene er store, og ingen kan uden øvelse. Og så er der jo forskellige udlægningsmuligheder, forskellige teologier, forskellige opfattelser af, hvad det kommer an på. Så det er indlysende, at homiletikken må give gode samtaler, der river tilskueren til filmen med.

Tematisk kommer vi da også vidt omkring. Der bliver sagt vægtige ting om, at kirken i virkeligheden bedst er sig selv, hvis den falder sammen med *det folkelige fællesskab* på et sted, det givne fællesskab mel-

lem mennesker, der bor på samme sted og har fælles opgaver og nabo-skab i den dagligdags, uåndelige verden. I det moderne samfund bliver kirken i stedet til et valgfællesskab for særligt interesserede. I den situation får den fornuftige præst en opgave, han/hun ikke havde i gamle dage: at pege på, at der trods alt findes noget, som kunne kaldes givne fællesskaber, op mod tendensen til at forstå tilværelsen narcissistisk, som om jeg er helt alene i en verden af tomhed og uforståelighed og derfor må finde en eller anden individuel frelse, herunder eventuelt en religiøs.

Om *gudstjenesten* hører vi, at det at høre en prædiken er en meditativ lytten, en lytten af en anden art end til et foredrag og en saglig udredning. Og at der skal prædikkes sådan, at folk opdager, at man altså godt kan forholde sig til livets mest fundamentale spørgsmål og problemer på en skolelig måde, tale om dem, så det er til at forstå, og uden at det bliver føleri, forholde sig til dem på måder, vi er mange, der er fælles om, og som vi ikke hver for sig skal opfinde på stedet. Det er det, der sker i gudstjenestens og de kirkelige handlingers ritualer. At forholde sig rituelt er at give udtryk for ærbødighed og taknemmelighed for livet på en offentlig og fælles måde. For det moderne menneske er det ofte noget aldeles nyt, når dette går op for det.

Der bliver taget håndfast om den gængse misforståelse, at kristendom er for seksualangste dødbidere, og at *begrebet synd* især har noget at gøre med seksualitet og det at falde for fristelsen til at nyde og glæde sig og være sanselig. En misforståelse, det unægteligt er meget vigtigt at mane i jorden, og som kraftigt befordres af de fundamentalister, Anne Wivel ikke kan stå for. Vi er mange, der kan, når de begynder på *den* rædselsfulde melodi.

Vi hører i stedet dybsindige ord om, at synd måske har at gøre med et liv, hvor vi kun erfarer *Guds fravær*, erfarer tomhed, angst og mangel på evne til påskønnelse af livets gave. Som det hed i en graffiti: »Gud er ikke død, han kan bare ikke finde en parkeringsplads«. underforstået: det er os, der afviser Gud, og dét er synden, selve tidens store, ja

groteske fejltagelse, som har at gøre med, at vi ikke vil anerkende noget i tilværelsen, som er større end os og vor industrielt-økonomiske verdensbeherskelse.

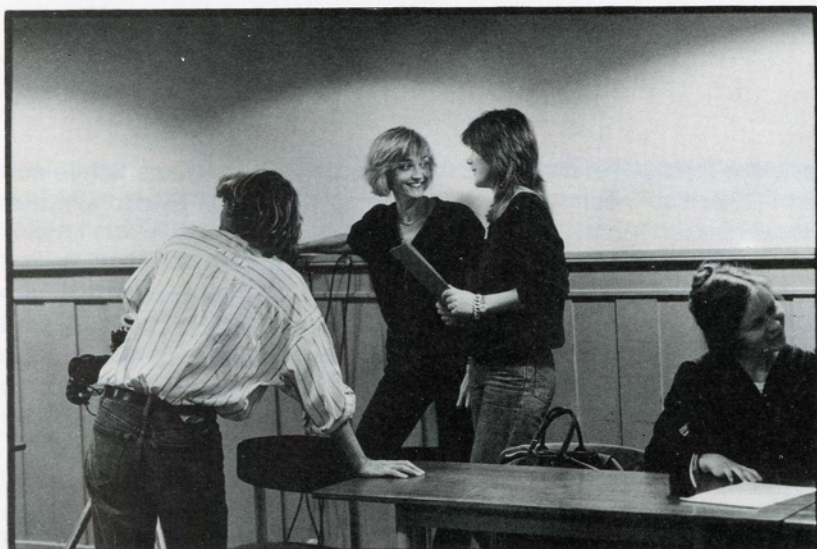
Kristendommen handler lige omvendt – sagt både til den moderne tomhedsfølelse og den indremissionske syndeangst – om *glæde ved det skabte og skænkede liv*, som ikke kan leves, uden at det agtes og elskes. Og evangeliet er håbets evangelium. Dets pointe er frimodighed, også i lyset af alt det, livet fører med sig af begrænsninger af vores udfoldelse, ja af lidelse. Frimodighed, så vi tør gå ind i den næste time, de næste dage og fylde dem med liv og lyst, fylde dem med glæde, der jo – som bekendt – er smittende.

Anne Wivels film er m.a.o. en film om kristendommen i dagens Danmark, både dens forfald og dens muligheder, både det forståelige i folks skepsis over for kirken og det tydelige, at det kan blive anderledes, kirken kan blive det, der rejser mennesker op.

Den udfylder et tomrum. I alle sammenhænge, hvor voksne danske mennesker vil mødes og have en oplevelse af noget fundamentalt vigtigt og er åbne og villige til at drøfte det, der vil denne film være et glimrende redskab til at skabe drøftelse. Jeg vil tro, at man må kunne tage dele af den ud og vise dem hver for sig. Det er godt, at Anne Wivel har lavet en indholdsoversigt, så man kan finde de passager, man har brug for. Det vil naturligvis spolere filmens helhed. Men jeg tror, det er sådan, den ofte vil blive brugt: først vil man tage dele ud af den og bruge dem som oplæg til debat, og så vil der opstå et ønske hos publikum om at se det hele.

Ole Jensen

professor, dr.theol. Forstander ved Grundtvigs Højskole.

Ansigt til ansigt

Af Anne Wivel

Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg jo selv er kendt fuldt ud. Så bliver da tro, håb, kærlighed disse tre; men størst af dem er kærligheden.

Paulus 1. korintherbrev.

At sige ja til at lave en film om FOLKEKIRKEN er noget underligt noget. For hvor ligger den, og hvordan tager man et billede af en klub der rummer ca. 91 pct. af alle danskere?

Vi kommer ikke i kirken – udover når vi skal begraves – så ligger vi der i kisterne og lader præsten om resten.

Men hvis man er nysgerrig – og det er en god forudsætning for at lave film, så tager man selvfølgelig sådan en opgave på sig.

Jeg vidste, at jeg gennem denne opgave havde en oplagt chance for at finde ud af hvilken tradition, jeg selv er rundet af. Det der skulle undersøges nærmere var kristendommen. Denne tro gennemsyrrer den kultur jeg er en del af, om jeg gør mig det klart eller ej.

Jeg tilhører en generation, hvor det er almindeligt, at folk siger: Kristendom, det er noget med synd og død og lidelse og især skyld. Skyld er noget værre noget, som andre religioner ikke lider af – og kristendommen er skyld i blodige krige og undertrykkelse af den enkelte i Jesu navn. Amen.

Sådan en opfattelse lyder i mine ører lige som mange andre ideologiske udsagn lige netop en tand for nem, til at jeg bare kan stille mig tilfreds og melde mig ud af Folkekirken og ind i en anden klub. Det er ikke muligt at melde sig ud af sin egen virkelighed og kultur uden at gøre et vist arbejde for først at komme ind i den, havde jeg nær sagt.

Altså opfatter jeg mit forsøg på at løse opgaven som et forsøg på at ankomme til et sted, jeg alligevel er, men som jeg langt fra er tilstrækkelig vidende om. Kritisk stillingtagen forudsætter viden om det, man tager stilling til.

Denne film har ikke fået overskriften Folkekirken. Den hedder Ansigt til ansigt. Det gør den bl.a. fordi den mere præcist viser en række ansigter, en række personer der bekender sig til kristendommen, og kristendom er ifølge filmen: »ikke meningen om ditten og datten, men liv! en bestemt form for liv: Et liv i tro, håb og kærlighed, set i lyset af Jesu liv«.

Jeg har valgt at filme en gruppe unge mennesker, som har det tilfælles, at de har læst teologi, og har besluttet sig til at blive præster. Ikke for at forveksle Folkekirken med præsterne, for Folkekirken er alle medlemmerne, alle disse 91 pct. danskere. Snarere fordi jeg forestiller mig, at unge mennesker, der står overfor en sådan livsopgave, må gøre sig en masse tanker om opgavens karakter på en så levende og udtryksfuld måde, at vi andre kan genkende dem, som mennesker der ligner os selv.

Altså optog jeg filmen på Pastorseminariet, som er det sted, de teologiske kandidater efter endt studie gennemgår et fire måneders kursus i den praktiske præstegerning, som de om et øjeblik skal udføre i det virkelige liv.

Der er altså disse unge mennesker, som endnu ikke ved så meget om, hvad der venter forude.

Og så er der deres lærere. Lærerne på stedet er præster, der kommer fra vidt forskellige steder. Det kan være en sygehuspræst, en præst fra et lille landsbysogn, en fra domkirken i København, en fra Mariatjenesten på Vesterbro og mange andre.

Gennem disse lærere transporteres en række erfaringer fra mange forskellige stykker dagligliv i Danmark ind i klasseværelset på Pastorseminariet, hvor disse erfaringer fortælles og diskuteres.

Den arbejdsmetode filmen benytter baserer sig på en grundig research på stedet. Jeg kan ikke lave en filmoptagelse uden at ha en fornemmelse af, hvad præcis jeg leder efter, og hvorfor jeg regner med at finde det netop lige når vi sætter optagelsen i gang.

Men et egentligt manuskript som til en spillefilm kan jeg ikke skrive til denne type film.

Mine forventninger ligger ikke til bestemte veldefinerede replikker og handlinger, men snarere til bestemte personer med bestemte karaktertræk.

Så jeg lægger vægt på at finde frem til mennesker, som gør så stærkt indtryk på mig, at jeg holder af dem og har lyst til at følge dem i tykt og tyndt. Jeg har til denne film optaget ca. 20 timers materiale. Jeg valgte at fokusere på elevernes første forsøg på at skrive en prædiken, og på deres forsøg på at sætte sig ind i nogle metoder til at drage omsorg for mennesker i krise.

Jeg tænkte på Grundtvig, der siger: Menneske først, kristen så, og kiggede godt på disse mennesker og på deres forhold til os andre, og så kiggede jeg på, hvad deres kristendom betød for dem og for mig.

For jeg tror, at det ikke bare er mig, men de fleste kriseramte danskere, der har det sådan, at skal man frivilligt indfinde sig i kirken, så skal man ha fornyet sin grund til det.

En grund kunne være, at man ved at møde en præst ude i det virkelige liv og ved at høre ham eller hende tale udfra sin kristne tro om nogle vedkommende ting, osse får lyst til at gå ind i kirken og opleve det drama som foregår der.

Fortællingerne om Jesus er så dybe og bevægende, at hvis man først begynder at høre efter, så vil man høre mere.

Jeg mødte på Pastorseminariet nogle mennesker, som kender historien om Jesus fra Nazareth og som ikke kan finde på noget bedre at fortælle om.

Det underlige og fascinerende er, at der er så mange tolkninger af denne historie. Nogen tolker de gamle tekster i et sprog, jeg kan forstå, andre taler på en måde som foruroliger og provokerer mig. Men ingen taler på en måde som lader mig kold.

Og så længe DET står på, så længe er det min opgave at fastholde filmen på lærredet.

For vi længes alle efter at høre nogen tale om det, vi ikke selv kan tale om.

Denne gang varede det to timer og seksogfyrre minutter.

Filmens scener

Rulle 1

(ca. 36 min.)

Dåbsøvelser i kirkerum
Socialøkonomiske årsager til at dåbsprocenten er faldende
Godhed eller sentimentalitet?
Kærlighed som erfaring
Vielsesritualet
Rollespil: Mægling

Rulle 2

(ca. 44 min.)

Klokkeringning og mekanisering
Det givne og det valgte fællesskab
Sjælesorg
Kulturhistorien
Lever Jesus i dag?
Scenen og prædikenens rum
Velsignelser i kirkerum

PAUSE

Rulle 3

(ca. 37 min.)

Prædikendisposition
Skyld og tilgivelse
Pause-musik
Begravelsestaler
Aftenstjernen
Hvile og død

Rulle 4

(ca. 45 min.)

Rollespil: Døden
Opgør om sjælesorg
Det evige liv
Utroskab, synd og kaos
Johannes Døber kommer før Kristus
Her vil ties, her vil bies

ANSIGT TIL ANSIGT

en film om tro, håb og kærlighed

Manuskript og instruktion:

ANNE WIVEL

Instruktørassistent:

LOUISE KJÆR

Kamera:

DAN LAUSTSEN,
CLAUS BAADSGAARD (ass.).

Tone og mix:

MORTEN BØTTZAUW,
HENRIK GARNOV,
JAN JUHLER.

Klip:

GHITA BECKENDORFF,
CASPER HØYBERG (ass.).

Research:

ANNE WIVEL,
ARNE BRO.

Filmen er produceret for Statens Filmcentral
af Hanne Høyberg Filmproduktion.

Udlejning: SFC

Plakat og forside: Albert Mertz.
Fotos: Anne-Li Engström.
Udgivet af SFC, 1988.
Trykt hos Arne og Ben ApS.

Filmens scener

Rule 1

(ca. 36 min.)

Dåbsvælses i kirkerum

Socialekonomiske ændringer til et dåbsceremoni er i færd med

Gødsed eller sentimentalitet?

Kærlighed som erfarer

Vielsen i tøj

Roller og Mægling

Rule 2

(ca. 44 min.)

Klokketegn og markering

Det glæde og det velgørende i livet

Stærk

Kulturhistorien

Lærer Jesus i dag?

Scenen og den offentlige rum

Yngre og ældre i kirkerum

Rule 3

Rule 4

(ca. 37 min.)

Stærke og svage

Skyld og bryd

Pause-musik

Reaktioner og

Adfærd

Det og det

Rule 5

(ca. 35 min.)

Det og det

Det og det

Det og det

Det og det

Johannes Caber kommer til Danmark

Det og det

Statens Filmcentral

ANSTJEN TIL ANSTJEN

Det og det

Det og det

Det og det

ANNE WIVEL

ANNE WIVEL

LOUISE KLAR

Kamera

DAN LAUSTEN

CLAUS BAASGAARD (ass)

Tone og mix

MORTEN BOTTJAN

HENRIK GARNBY

JAN JENSEN

Klip

GHITA BECKENDORFF

CASPER HØYBERG (ass)

Research

ANNE WIVEL

ANNE BRO

Film af producer for Statens Filmcentral

af Statens Filmcentral

Udgivet af

Udgivet af

Udgivet af

Udgivet af

Udgivet af